

Nederland neergezet als een intens ranzige keuken

De baas heet Fuk Joe. Deze dikke Chinees (vertolkt door Wie is de Mol-winnaar Edo Brunner) zwaait de scepter over een totaal gepolariseerde keukenbrigade. Onder aan de hiërarchische ladder staan drie corpsstudenten. Een Surinaamse neger is hun directe chef.

Voor Volk en Vaderland, de derde productie in The Young Onesreeks van de Utrechtse theatergroep Growing up in public, is de grootste nachtmerrie van zowel Balkenende als Wilders. Want uiteraard gaat het om een metafoor. Deze intens ranzige keuken staat voor het Nederland van de toekomst.

Het is toneel dat we in Nederland te weinig zien: baldadig, ongepolijst, en met een tempo dat past bij ADHD-generatie van Giel Beelen en Jochem Meyer. Alle kans dat een jong publiek er plat voor gaat, maar deze oudere recensent heeft zo zijn

bedenkingen.

De reeks is geïnspireerd op de populaire BBC-sitcom The Young Ones uit de jaren tachtig. Die ging nergens over. Lekker absurd aanschoppen tegen de wetten van het keurige televisievermaak, veel meer was het niet.

Tekstschrijver Enver Husicic stelt zichzelf een hoger doel: het corpsballemilieu op zijn Jiskefets persifleren en tegelijk zinnige dingen willen zeggen over vaderlandsliefde, democratie en racisme. Beide komen niet echt uit de verf: de klucht zit de satire in de weg en andersom.

Goed bekken doet de dialoog wel. In de regie van Jeroen Kriek komen de acteurs er aanstekelijk energiek mee weg. En sommige uitspraken relativeren wel degelijk heel geestig: *wie niet gestigmatiseerd wordt, hoort niet bij. Zie het als gratis reclame! Hadden wij ooit van de mos-*

lims gehoord, als ze de Twin Towers niet hadden opgeblazen?

TONEEL

★★★★☆

The Young Ones III, Voor Volk en Vaderland. Door Growing up in public. Gezien: 7 maart, Utrecht.

ERIC VAN DER VELDEN

UTRECHT

